

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Svk/13/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3018200185
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Valašiková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:3018200185.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: TERMONOVA, a.s., so sídlom SNP 98, 018 51 Nová Dubnica, IČO: 36 322 644, právne zastúpený: GARANT PARTNER legal s. r. o., Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, IČO: 36 856 380, proti žalovanému: Mesto Nová Dubnica, so sídlom Trenčianska 45/41, 018 51 Nová Dubnica, IČO: 00 317 586, právne zastúpený: LEGAL POINT s.r.o., so sídlom Nemocničná 979, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 47 253 495, za účasti 1) Daejung Europe s.r.o., so sídlom Obchodná 4063/41, 018 41 Dubnica nad Váhom, IČO: 36 840 611, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Martin Bartko - JUDr. Silvia Bartková, so sídlom Piaristická 6667, 911 01 Trenčín, IČO: 42 021 626, 2) RBS DEVELOP, s.r.o., so sídlom Okružná 591/75, 018 51 Nová Dubnica, IČO: 36 799 700, 3) OKTAN, a.s., so sídlom Slavkovská 9, 060 42 Kežmarok, IČO: 36 458 651, 4) Slovenská správa ciest, so sídlom Miletičova 19, 826 19 Bratislava, IČO: 00 003 328, 5) Badertscher SK s.r.o., so sídlom Ulica na Hlinách 1, 018 51 Nová Dubnica, IČO: 35 927 071, 6) TUBASPOL, s.r.o., so sídlom Priemyselná ulica 982/10, 018 51 Nová Dubnica, IČO: 47 537 043, 7) PW s.r.o., so sídlom Nová 310, 018 51 Nová Dubnica - Kolačín, IČO: 36 332 305, 8) JFcon, s.r.o., so sídlom Družstevná 942/6, Liptovský Mikuláš, IČO: 46 347 909, 9) O. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. J. XXXX/XX, XXX XX A. R. C., 10) K. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/XX, XXX XX. A. R. C., 11) O. K., nar. XX.XX.XXXX., bytom T. XXXX/X, XXX XX R., 12) N.. A. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. J. XXXX/XX, XXX XX A. R. C., o žalobe opomenutého účastníka, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/63/2018- 306 zo dňa 23. mája 2023, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/63/2018- 306 zo dňa 23. mája 2023 sa zrušuje a vec sa vracia Správnemu súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

I. Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj ako „správny súd“) uznesením č. k. 11S/63/2018- 306 zo dňa 23. mája 2023 (ďalej aj ako „napadnuté uznesenie“) podľa § 98 ods. 1 písm. e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) odmietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal aby správny súd uložil žalovanému povinnosť doručiť žalobcovi stavebné povolenie č. VÚPaD/2599/2015/Sá, č. j. 17/2016 zo dňa 14.01.2016, ktorým bola povolená stavba „Priemyselný areál Daejung, Nová Dubnica“ na pozemku CKN parc. č. XXX/X, CKN parc. č. XXX/XX, CKN parc. č. XXX/XX v katastrálnom území R. A. pre stavebníka Daejung Europe, s.r.o., Obchodná 4063/41, Nová Dubnica (ďalej aj „stavebné povolenie“) a to z dôvodu, že podľa správneho súdu bola žaloba podaná zjavne neoprávnenou osobou. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 170 písm. a) SSP tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu konania, nakoľko žaloba bola odmietnutá.

2. Správny súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na príslušnú právnu úpravu zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení účinnom do 31.12.2018 (ďalej len „zákon č. 657/2004 Z. z.“) a uviedol, že prihliadol na najbližší právny poriadok, a to Českej republiky, konkrétne § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb. o podmínkach podnikání a o výkone státní správy v energetických odvetvách a o

zmeně některých zákonů (energetický zákon), ktorého aktuálne znenie tiež reflektuje aj na ustanovenia Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/27/EÚ zo dňa 25.10.2012 o energetickej efektívnosti, ktorou sa menia a dopĺňajú smernice 2009/125/ES a 2010/30/EÚ a ktorou sa zrušujú smernice 2004/8/ES a 2006/32/ES v znení Smernice Rady 2013/12/EÚ zo dňa 13.05.2013 (ďalej len „Smernica 2012/27/EÚ“).

3. Uviedol, že bližšie stanovenie rozsahu a obsahu vymedzeného územia v podmienkach Českej republiky upravuje vyhláška Energetického regulačného úradu č. 8/2016 Sb. O podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, a to v ustanovení § 6 ods. 1 citovanej vyhlášky. Správny súd zdôraznil, že príklad právnej úpravy Českej republiky je na tomto mieste uvádzaný len preto, že slovenská právna úprava nepodáva využiteľnú legálnu definíciu pojmu vymedzené územie, pričom má slúžiť ako aplikačný sprievodca pre voľbu optimálnej výkladovej metódy.

4. Správny súd ďalej dodal, že v preskúmvanej veci bol sporným výklad termínu „vymedzené územie“, od ktorého je závislá aplikácia ustanovenia § 12 ods. 10 zákona č. 657/2004 Z. z. na prejednávany prípad. Z jazykového a logického výkladu ustanovenia § 2 písm. q) zákona č. 657/2004 Z. z. podľa správneho súdu vyplýva, že na to, aby nejaké územie mohlo byť považované za vymedzené územie, musí byť súčasne splnené, že na ňom dodávateľ realizuje povinnosť distribúcie a dodávky tepla, čo dosť dobre nie je možné na takom území, na ktorom nemá dodávateľ nainštalované funkčné sústavy tepelných zariadení. Uvedený výklad podporuje aj česká právna úprava, prameniaca z rovnakého zdroja práva EÚ, podľa ktorého vymedzeným územím je také, na ktorom držiteľ licencie vykonáva licencovanú činnosť.

5. Keďže akákoľvek činnosť dodávateľa sa nedá vykonávať bez sústavy tepelných zariadení, je možné za vymedzené územia považovať iba také, na ktorých sa nachádzajú tepelné zariadenia slúžiace na distribúciu a dodávku tepla. Pod vymedzené územie nie je možné subsumovať plochy a parcely, na ktorých sa nič súvisiace s distribúciou a dodávkou tepla nenachádza. Správny súd opätovne poukázal aj na § 6 ods. 1 vyhlášky Energetického regulačného úradu č. 8/2016 Sb. o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, podľa ktorej sa vymedzené územie určuje jednak zoznamom katastrálnych území, ale len tých, na ktorých sa nachádzajú zariadenia distribučnej sústavy alebo rozvodného tepelného zariadenia, súčasne aj zákresom umiestnenia energetického zariadenia do katastrálnej mapy.

6. Správny súd preto považoval za správny názor Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej aj ako „ÚRSO“) ako aj názor žalovaného Mesta Nová Dubnica, že vymedzené územie je určené primárne zariadeniami a nie iba plochou, najmä ak ide o plochu, na ktorej nie sú nainštalované tepelné zariadenia umožňujúce distribúciu a dodávku tepla. Pokiaľ ide o súdne rozhodnutia citované žalobcom, ktoré za vymedzené územie považovali celé katastrálne územie Mesta Nová Dubnica s primárnym argumentom zákresu v mape, k nim správny súd uviedol, že ich ako záväznú judikatúru nemohol akceptovať, nakoľko neobsahovali právne úvahy, ktoré by bolo možné vnímať ako výklad ustanovenia § 12 ods. 10 a § 2 písm. q) zákona č. 657/2004 Z. z., a to zrejme preto, že výklad pojmu vymedzeného územia nebol predmetom spornej otázky, ktorú bolo treba v týchto konaniach riešiť.

7. Správny súd tak záverom uviedol, že sa nestotožnil s názorom žalobcu, že s poukazom na ustanovenie § 2 písm. q) a § 12 ods. 10 zákona č. 657/2004 Z. z. mu patrilo postavenie účastníka v konaní, ktorého výsledkom bolo stavebné povolenie č. VÚPaD/2599/2015/Sá, č. j. 17/2016 zo dňa 14.01.2016, ktorým bola povolená stavba „Priemyselny areál Daejung, Nová Dubnica“ na pozemku CKN parc. č. XXX/X, CKN parc. č. XXX/XX, CKN parc. č. XXX/XX v katastrálnom území R. A. pre stavebníka Daejung Europe, s.r.o., Obchodná 4063/41, Nová Dubnica.

II. Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

8. Proti právoplatnému uzneseniu správneho súdu podal žalobca v procesnom postavení sťažovateľa (ďalej ako „sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP a navrhol aby kasačný súd napadnuté uznesenie správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby mu bola priznaná náhrada trov konania v plnom rozsahu.

9. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia správneho súdu, pričom ho považoval za nedostatočne odôvodnené, zjavne nepresvedčivé a vnútorne rozporné. Namiesto toho, aby správny súd hľadal právnu oporu pre odôvodnenie svojho výroku v slovenských právnych predpisoch, nepochopiteľne a zrejme účelovo sa uchýlil k priamej aplikácii právnych predpisov cudzieho štátu, konkrétne vyhlášky Energetického regulačného úradu č. 8/2016 Sb. ktorá je súčasťou českého právneho poriadku. Správny súd ignoroval podľa sťažovateľa ním ponúkaný výklad pojmu „vymedzené územie“ v kontexte zákona č. 657/2004 Z. z. ako celku, najmä vo vzťahu k § 21 ods. 3

(povinný odber tepla) a teda vo vzájomných súvislostiach nevyhodnotil správnosť použitého výkladu. K tejto podstatnej námietke sťažovateľa sa súd nevyjadril.

10. Sťažovateľ ďalej namietal, že napriek tomu, že predložil právoplatné administratívne rozhodnutie - povolenie ÚRSO č. 2006T 0161, ktoré v prílohe č. 2 jednoznačne záväzným spôsobom určuje vymedzené územie a zároveň predložil aj právoplatné uznesenia súdov v iných konaniach (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžk/2/2016 zo dňa 12.09.2017 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/76/2015- 63 zo dňa 29.06.2016), súd tento dôkaz vôbec nevyhodnotil ani nerešpektoval.

11. Ako nesprávne právne posúdenie sťažovateľ namietal, že zo žiadneho právneho predpisu ani z rozhodnutia ÚRSO č. 2006T 0161 na výrobu tepla a rozvod tepla pre sťažovateľa nevyplýva, že tzv. vymedzené územie by malo byť vymedzené práve zariadeniami a nie plochou. Naopak, vymedzené územie je podľa sťažovateľa jednoznačne definované prílohou č. 2 rozhodnutia ÚRSO č. 2006T 0161 ako konkrétne hranicami vyznačené územie, teda je vymedzené plochou. Namiesto toho, aby správny súd rešpektoval právoplatné rozhodnutie ÚRSO č. 2006T 0161, odignoroval ho, a namiesto právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy uprednostnil komentár resp. názor ÚRSO uvedený v stanovisku zo dňa 16.05.2018. Takýto názor ÚRSO nemá oporu v žiadnom právnom predpise ani v samotnom vlastnom rozhodnutí ÚRSO č. 2006T 0161, ktorým je i ÚRSO samo viazané.

12. Okrem uvedeného, správny súd podľa sťažovateľa nerešpektoval názor Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžk/2/2016 zo dňa 12.12.2017 ohľadom výkladu pojmu „vymedzené územie“. Aj keď správny súd tvrdí, že použil jazykový výklad, pojem „vymedzený“ sa v slovenskom synonymickom slovníku r. 2004 zverejnenom na stránke Jazykovedného ústavu Ľudovíta Štúra SAV definuje ako „ktorému sa určili hranice“, „presne vymedzený, daný, ohraničený priestor“; „ktorého priestorové rozloženie, rozsah, intenzita al. trvanie sú určené istými hranicami“. Pokiaľ má byť naplnená požiadavka určitosti zákona, potom pojem „vymedzené územie“ nie je možné vykladať pochybným a absolútne neurčitým spôsobom, že by malo ísť iba o územie, na ktorom sa nachádzajú verejné rozvody tepla.

13. Pokiaľ správny súd tvrdil, že vymedzené územie je určené zariadeniami, potom sťažovateľ namietal, ako môžu byť určené hranice toho územia, či v akej vzdialenosti od rozvodov tepla je ešte údajné vymedzené územie a v akej už nie? Aj táto skutočnosť podľa sťažovateľa preukazuje nelogickosť a nezmyselnosť záveru o takomto spôsobe vymedzenia územia. Rovnako si poukazyval na význam slova „územie“ v synonymickom slovníku z r. 2004, podľa ktorého ide „časť zemského povrchu tvoriaca istý celok“. Preto je nevyhnutné v súlade s prílohou č. 2 povolenia ÚRSO č. 2006T 0161 rešpektovať vymedzené územie ako konkrétne ohraničenú plochu.

14. Druhým nelogickým následkom výkladu pojmu „vymedzené územie“ prezentovaného správny súdom by podľa sťažovateľa bolo, že nikdy by nemohlo dôjsť k uplatneniu § 21 ods. 3 zákona č. 657/2004 Z. z.. Vybudovanie verejných rozvodov tepla sa vždy dimenzuje a realizuje až následne, keď je známe kde a aká stavba má byť postavená. Zároveň sťažovateľ má v zmysle § 12 os. 10 aj postavenie tzv. dotknutého orgánu na vymedzenom území. Výkladom pojmu „vymedzené územie“ tak ako ho prezentuje správny súd, by došlo k tomu, že v stavebnom konaní ohľadom akejkoľvek stavby nového zdroja spotreby tepla by nebolo potrebné záväzné stanovisko dotknutého orgánu v oblasti tepelnej energetiky a nechránil by sa verejný záujem.

15. Záverom poukázal na odklon od rozhodovacej praxe kasačného súdu, konkrétne na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžk/2/2016 zo dňa 12.12.2017 ako aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 6/2019-78 zo dňa 18.11.2020, ktorý sa veľmi podrobne zaoberá právom účasti dodávateľa tepla na vymedzenom území ako aj postavením dodávateľa tepla na vymedzenom území v podobe tzv. dotknutého orgánu.

16. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril aj ďalší účastník konania 1/ vo vyjadrení zo dňa 15.08.2023, v ktorom uviedol, že napadnuté uznesenie správneho súdu považuje za vecne správne a zákonné a námietky sťažovateľa v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, nepravdivé a vo svojej podstate účelové a zmätočné. Mal za to, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadnu právne relevantnú námietku, ktorá by mala spochybniť vecnú správnosť napadnutého uznesenia správneho súdu.

17. Ako už účastník konania 1/ uviedol aj v predchádzajúcich vyjadreniach, v konaní na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 13S/76/2015, na ktoré poukazuje sťažovateľ nebol účastníkom konania, a teda uvedené rozhodnutie nie je pre neho žiadnym spôsobom záväzné. Okrem toho, právny názor vyjadrený v jednom rozhodnutí správneho súdu nie je právne záväzný pre ďalšie senáty a iné konania. Ďalej uviedol, že správny súd v konaní pod sp. zn. 13S/76/2015 nemal všetky potrebné podklady a vychádzal len z obmedzeného rozsahu dokazovania, pričom mu v tomto smere chýbalo najmä stanovisko ÚRSO zo dňa 16.05.2018, v ktorom úrad jednoznačne zadefinoval čo sa rozumie pod pojmom vymedzené územie. K rovnakému názoru došiel podľa neho aj Krajský súd v Trenčíne v uznesení č. k.: 16Cob/30/2021 zo dňa 29.09.2022.

18. Poukázal pritom na obsah uvedeného stanoviska ÚRSO, pričom podľa neho neobstojí argumentácia sťažovateľa, že ÚRSO nie je oprávnený vykladať záväzným spôsobom zákony a preto súd na uvedené nemôže prihliadať. Ďalej uviedol, že v danom prípade sťažovateľ nemal a ani nemá vybudované rozvody tepla k pozemku účastníka 1/ ale ani dokonca v jeho blízkosti. Ďalší účastník konania 1/ sa tak nemal ako pripojiť do sústavy zariadení sťažovateľa, pričom je povinnosťou sťažovateľa tieto technologické zariadenia budovať tak, aby jednotlivé subjekty mali aspoň teoretickú možnosť na svojom pozemku vybudovať prípojku k rozvodu sťažovateľa a na tento sa napojiť. V čase projektovania predmetnej stavby však takáto možnosť nebola, čo potvrdil aj stavebný úrad, ÚRSO a aj Slovenská obchodná inšpekcia. Dokonca sám sťažovateľ tvrdil, že tieto rozvody si mal dobudovať účastník 1/. Súčasnú argumentáciu sťažovateľa tak považuje za účelovú, vedenú snahou zvrátiť výsledok súdneho konania vedeného na Okresnom súde Trenčín.

19. Z dôvodov budovania a rozširovania technológií sťažovateľa sa vždy pri zmene typu, rozsahu alebo počtu technologických zariadení sťažovateľa vydáva ÚRSO Zmena povolenia aj s novou prílohou č. 2 (mapou). Tieto zmeny súvisia práve so zmenou rozsahu technologických zariadení sťažovateľa. Pokiaľ by malo byť vymedzeným územím katastrálne územie, nebo by dôvod vydávať zakaždým nové mapy. Od začiatku činnosti sťažovateľa bolo takýchto zmien už minimálne 20. Za jediné správne a logické považuje také vymedzenie územia, ktoré je územie, na ktorom reálne môže dodávateľ dodávať ním vyrobené teplo.

20. Záverom uviedol, že za nedôvodnú považuje aj námietku sťažovateľa ohľadne odchýlenia sa od praxe kasačného súdu, nakoľko mal za to, že žiadna prax kasačného súdu ohľadne výkladu pojmu „vymedzené územie“ v zmysle zákona č. 657/2004 Z. z. neexistovala a sťažovateľove poukazovanie na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne a Najvyššieho súdu SR považoval za zavádzajúce. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť v zmysle § 461 SSP zamietol.

21. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 23.08.2023 uviedol, že s dôvodmi podania kasačnej sťažnosti sa nestotožňuje a napadnuté uznesenie ako aj jeho odôvodnenie považuje za vecne správne. Nestotožnil sa s názorom sťažovateľa ohľadne naplnenia dôvodov kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 SSP. Sťažovateľ podľa žalovaného argumentuje svojimi úvahami, ktoré nie sú právne relevantné. Súd je podľa neho oprávnený poukazovať v danom prípade na českú právnu úpravu, prameniáciu z rovnakého zdroja práva EÚ. Sťažovateľ jasne nešpecifikoval, ktoré jemu procesné práva mali byť v jeho prípade porušené. Zároveň uviedol, že pokiaľ sťažovateľ poukazoval na údajnú absenciu odôvodnenia napadnutého uznesenia, takýto procesný nedostatok v žiadnom prípade nebol podľa žalovaného naplnený. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov.

22. Z uvedeného pri svojej činnosti vychádzal aj žalovaný, ktorý sa stotožnil s citovaným stanoviskom ÚRSO zo dňa 16.05.2018. Nesprávne právne posúdenie môže byť podľa žalovaného dôvodom kasačnej sťažnosti len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý považoval sťažovateľ za dôležitý pre rozhodnutie, nesmeruje proti právnemu posúdeniu veci, ale proti skutkovým zisteniam, čím daný dôvod kasačnej sťažnosti nie je naplnený. Sťažovateľ v tomto prípade podľa žalovaného nedostatočne vymedzil právnu otázku a absentuje záver ako to mal podľa správnosti súd právne posúdiť. Poukázal pritom na Uznesenie Najvyššieho správneho súdu SR zo dňa 24.05.2020.

23. Žalovaný sa rovnako nestotožnil ani so sťažnostnou námietkou sťažovateľa ohľadom odklonu správneho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe, nakoľko podľa neho ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu v obdobnom prípade neexistuje, preto sa od nej súd ani nemohol odkloniť. Poukázal pritom na rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 19.06.2018, sp. zn. 10Asan/26/2017. Podľa názoru žalovaného nemôže obstať ani argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k údajným porušeniam zo strany konajúceho súdu. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP zamietol.

24. K vyjadreniu ďalšieho účastníka konania sa sťažovateľ vyjadril podaním zo dňa 09.10.2023, ktorom uviedol, že Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne v konaní sp. zn. 13S/76/2015 bolo výsledkom riadneho zákonného súdneho procesu a s ním súvisiaceho riadneho a úplného dokazovania. Uvedené vyplýva i zo skutočnosti, že toto rozhodnutie potvrdil ako zákonné aj Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 4Sžk/2/2016 z dňa 12.9.2017. V uvedenom konaní súd musel pristúpiť aj k právnemu výkladu pojmu „vymedzené územie“ tak ako ho má na mysli zákon č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike. Pokiaľ ďalší účastník konania 1/ namieta, že Krajskému súdu Trenčín pri jeho rozhodovaní chýbalo k rozhodnutiu stanovisko ÚRSO zo dňa 16.5.2018, uvedené nie je pravdou. V čase konania sp. zn. 13S/76/2015 pred Krajským súdom v Trenčíne žiadne také stanovisko neexistovalo a preto ani nebolo potrebné takýto „dôkaz“ súdom posudzovať. Zároveň platí, že súd je pri svojom rozhodovaní viazaný zákonom

a nie nejakým názorom orgánu verejnej správy ktorý navyše odporuje týmto orgánom verejnej správy vydanému platnému rozhodnutiu. Právny názor ÚRSO zo dňa 16.5.2018 považoval za irelevantný, nakoľko je tu ním vydané a stále platné rozhodnutie č. 2006T0161 ktoré jasne definuje vymedzené územie sťažovateľa. Poukázal pritom na Nález Ústavného súdu SR z 30. januára 2020, sp. zn. II. ÚS 145/2019.

III. Konanie na kasačnom súde

25. Prejednávaná vec bola dňa 23.06.2023 predložená Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky (ďalej ako „kasačný súd“ alebo „Najvyšší správny súd“), ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie, podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na kasačnom súde bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 4S sp. zn. 4Svk/28/2023. Následne bola vec uznesením sp. zn. 4Svk/28/2023 zo dňa 24.04.2024 postúpená Správneému súdu v Banskej Bystrici na odstránenie nedostatkov a vykonanie úkonov v zmysle § 450 a § 451 SSP. Následne bola vec opätovne predložená Najvyššiemu správneému súdu, ktorý o nej rozhodol pod novou sp. zn. 4Svk/13/2024.

26. Najvyšší správny súd preskúmal uznesenie správneho súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a) SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 a ods. 2 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

27. Predmetom kasačnej sťažnosti bolo uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/63/2018- 306 zo dňa 23. mája 2023, ktorým podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP odmietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa žalobou opomenutého účastníka v zmysle § 179 SSP domáhal, aby správny súd uložil žalovanému povinnosť doručiť sťažovateľovi stavebné povolenie č. VÚPaD/2599/2015/Sá, č. j. 17/2016 zo dňa 14.01.2016, ktorým bola povolená stavba „Priemyselný areál Daejung, Nová Dubnica“ na pozemku CKN parc. č. XXX/X, CKN parc. č. XXX/XX, CKN parc. č. XXX/XX v katastrálnom území R. A. pre stavebníka Daejung Europe, s.r.o., Obchodná 4063/41, Nová Dubnica a to z dôvodu, že podľa správneho súdu bola žaloba podaná zjavne neoprávnenou osobou.

IV. Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

28. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

29. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

30. Podľa § 139 ods. 2 SSP v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

31. Podľa § 147 ods. 2 SSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku vrátane ustanovenia § 139 ods. 4 a § 141.

32. Podľa § 179 ods. 1 SSP ak správnu žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom administratívneho konania malo konať (ďalej len „opomenutý účastník“), správny súd overí správnosť tohto tvrdenia a skutočnosť, či od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia neuplynuli viac ako tri roky, a ak sú tieto podmienky splnené, uznesením rozhodne, že orgán verejnej správy je povinný doručiť opomenutému účastníkovi vo veci vydané rozhodnutie alebo opatrenie.

33. Kasačný súd k námietkam sťažovateľa uvádza, že právo na spravodlivý proces zahŕňa právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnosť konania a rozhodnutia, právo na rozhodnutie v primeranej lehote a právo na spravodlivé prejednanie veci, do ktorého okrem iného patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Aj keď nie je nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s úplne všetkými argumentmi účastníkov, vyjadrenie, ktoré bolo akceptované a malo rozhodujúci vplyv na výsledok sporu, musí byť zdôvodnené jasne a nepochybné.

34. Kasačný súd poukazuje na tú skutočnosť, že odôvodnenie je dôležitou súčasťou rozsudku (uvedené sa vzťahuje aj na meritórne uznesenie správneho súdu), v ktorej správny súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Zákon ustanovuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť a zákonnosť. Zatiaľ čo vo výroku správny súd vyslovuje, ako rozhodol, z odôvodnenia musí vyplývať, prečo tak rozhodol. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a taktiež preskúmateľné z pohľadu kasačného súdu.

35. Súd považuje za nevyhnutné uviesť, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí súdov je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03).

36. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky predstavuje požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia jeden zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, nakoľko iba vecne správne a náležité, t. j. zákonom predpísaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, je spôsobilé napĺňať ústavné kritériá vyplývajúce pre neho jednak z Ústavy Slovenskej republiky, ako aj z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

37. V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

38. Kasačný súd v súvislosti s problematikou odôvodnenia súdneho rozhodnutia poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 825/2016 zo dňa 28.02.2017, v ktorom ústavný súd konštatoval, že „To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

39. Rovnako sa ústavný súd vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze č. k. III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

40. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky taktiež vyplýva, že „Súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.06.2008).

41. V súvislosti s vyššie uvedenými kritériami na odôvodnenie súdnych rozhodnutí kasačný súd dospel k záveru, že správny súd pri odôvodňovaní napadnutého uznesenia nepostupoval v zmysle vyššie uvedených zákonných pravidiel. V odôvodnení napadnutého uznesenia podľa kasačného súdu absentuje vysporiadanie sa s relevantnými námietkami sťažovateľa uvedenými v správnej žalobe.

Konkrétne sa tento súd nevysporiadal so žalobnými námietkami sťažovateľa na predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť súdov v obdobných veciach (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžk/2/2016 zo dňa 12.09.2017 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/76/2015- 63 zo dňa 29.06.2016), ako aj vysporiadanie sa s námietkami ohľadne predloženého rozhodnutia ÚRSO č. 2006T0161, ktoré má podľa sťažovateľa jednoznačne určovať vymedzené územie rozhodné pre prejednávajúcu vec.

42. Podľa kasačného súdu síce správny súd uviedol, že súdy a iné orgány verejnej správy sa k pojmu „vymedzené územie“ ako aj k obdobným veciam sťažovateľa vyjadrovali, pričom uvedené rozhodnutia vymenoval a prípadne aj citoval, no ďalej správny súd svoje právne posúdenie nerozvinul a neuviedol relevanciu príslušných rozhodnutí na prejednávajúcu vec. Správny súd sa len stroho obmedzil na vymenovanie rozhodnutí a vyjadrení, ktoré sa dotýkajú prejednávanej veci, no bližšie sa k argumentácií sťažovateľa v tomto smere nijako nevyjadril.

43. Kasačný súd ďalej súladne s námietkou sťažovateľa konštatuje, že správny súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia v podstatnej časti zameriaval len na jazykový výklad pojmu „vymedzené územie“, pričom svoje závery oprel iba o znenie obdobnej právnej úpravy v právnom poriadku Českej republiky. K uvedenému kasačný súd uvádza, napriek skutočnosti, že právna úprava v Českej republike je v rámci porovnávacej právnej vedy najbližším právnym poriadkom, uvedená argumentácia môže predstavovať iba podpornú, prípadne príkladnú argumentáciu, avšak v žiadnom prípade nemôže predstavovať podklad záväznej povahy, podľa ktorej by mali súdy rozhodovať alebo sa s ňou vyslovene vysporiadať.

44. Uvedené podľa kasačného súdu platí obzvlášť v prípade, ak k prejednávanej veci má slovenský právny poriadok vlastnú právnu úpravu, s ktorou sa správny súd riadne nevysporiadal. Pokiaľ mal správny súd v záujme poskytnúť výklad dotknutého ustanovenia § 12 ods. 10 zákona č. 657/2004 Z. z., mal tak v prvom rade urobiť na základe jednoznačných kritérií vychádzajúcich z prameňov práva Slovenskej republiky, ako sú napr. ustanovenia zákonov, dôvodové správy k nim, príslušná judikatúra, či slovenská odborná literatúra. Správny súd však v tomto smere nepostupoval a svoj výklad ustanovenia § 12 ods. 10 zákona č. 657/2004 Z. z., odôvodnil v zásade len podobnosťou právneho poriadku Slovenskej republiky a Českej republiky, pričom neposkytol žiadnu odpoveď na žalobné dôvody sťažovateľa.

45. Kasačný súd navyše poznamenáva, že ustanovenie § 12 ods. 10 zákona č. 657/2004 Z. z. napriek tomu, že reflektuje aj na ustanovenia Smernice 2012/27/EÚ, má kogentný charakter a podmienky ním jednoznačne uložené nemôžu byť modifikované rôznorodosťou výkladových pravidiel. Výkladové pravidlá sa zásadne využívajú tam, kde zákon určitú otázku neupravuje vôbec, prípadne ju upravuje nejasne. Správny súd pri vykladaní uvedeného ustanovenia použil najmä jazykový (resp. gramatický) výklad, ktorý však podľa kasačného súdu nie je jediným interpretačným prostriedkom. Pri interpretácii zákonného textu je potrebné využiť aj ďalšie metódy výkladu, napríklad výklad systematický, teleologický, logický či historický, medzi ktorými neexistuje žiadna priorita výberu. Prihliadať sa má na znenie, celkový kontext, význam, povahu ako aj na ciele a účel, ktoré zákon a jeho ustanovenia sledujú.

46. Správny súd preto pochybil, pokiaľ bez bližšieho vysvetlenia zvolil jedno výkladové pravidlo, ktoré použil v súvislosti s právnou úpravou v Českej republike a bez toho, aby sa vysporiadal s ostatnými námietkami sťažovateľa.

47. Rovnako sa správny súd nevenoval argumentácií sťažovateľa ohľadne skúmania podmienok uvedených v § 47 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v rozhodnom znení a ich súvislosti v preskúmvanej veci. Kasačný súd vychádzajúc z vyššie uvedených právnych záverov uvádza, že správny súd nereagoval v napadnutom uznesení dostatočne na základné argumenty a námietky sťažovateľa, teda jeho uznesenie je nedostatočne odôvodnené, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Bez ohľadu na to ako marginálne sa môže javiť argumentácia sťažovateľa, podľa názoru kasačného súdu bolo potrebné, aby sa jej správny súd venoval konkrétne, keďže táto vo svojej podstate sponchybňuje právny základ pre samotné vydanie napadnutého správneho rozhodnutia. V prípade, že by námietky sťažovateľa správny súd aj vyhodnotil ako nedôvodné, bolo potrebné, aby správny súd v odôvodnení svojho rozhodnutia svoje závery riadne odôvodnil.

48. Podľa ust. § 59 ods. 1 stavebného zákona, účastníkmi stavebného konania sú:

a) stavebník,

b) osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak ich vlastnícke alebo iné práva k týmto pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté,

c) ďalšie osoby, ktorým toto postavenie vyplýva z osobitného predpisov.

Takýto osobitný predpis v danej veci je nepochybne zákon č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike, z ktorého ust. § 12 ods. 10 vyplýva, že pri výstavbe sústavy tepelných zariadení na vymedzenom území je dodávateľ v konaní podľa osobitného predpisu dotknutých orgánom, ktorého stanovisko je záväzné. Dodávateľ tepla má súčasne postavenie účastníka konania podľa osobitného predpisu, ak sa povoľuje

výstavba sústavy tepelných zariadení alebo jej časti na vymedzenom území dodávateľa zo zdroja tepla v centralizovanom zásobovaní teplom.

49. V prejednávanej veci je potrebné posúdiť účastníctvo konania žalobcu, ktorý svoje postavenie odvíja od ust. § 59 stavebného zákona v spojení s príslušnými ustanoveniami zákona o tepelnej energetike.

50. V tejto súvislosti je dôležité vysvetliť medzi účastníkmi konania spornú otázku, ktorou je práve pojem „vymedzené“ územie. Touto otázkou sa musí primárne zaoberať správny súd.

51. Zákon o tepelnej energetike v citovanom ustanovení vymedzuje pravidlo, podľa ktorého je účastníkom konania podľa osobitného predpisu držiteľ povolenia na rozvod tepla. K otázke, čo je možné považovať za toto územie musí zaujať právny názor práve správny súd.

52. Z vyššie uvedených dôvodov kasačný súd rozhodol v zmysle § 462 ods. 1 SSP tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

53. Úlohou správneho súdu v ďalšom konaní bude vec opätovne prejednať v medziach podanej správnej žaloby a následne rozhodnúť, pričom správny súd bude povinný svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť.

54. Záverom kasačný súd opakovane uvádza, že i keď napadnuté uznesenie vo veci vydal Krajský súd v Trenčíne, vzhľadom na inštitucionálne zmeny v rámci výkonu správneho súdnictva v podmienkach Slovenskej republiky s účinnosťou od 1. júna 2023 vec vracia (po zrušení napadnutého uznesenia) na ďalšie konanie Správneho súdu v Banskej Bystrici, na ktorý prešla rozhodovacia právomoc v súdnej veci (§ 3 ods. 3 písm. a) zákona č. 151/2022 Z. z.).

55. O nároku na náhradu trov kasačného konania ako aj o nároku na náhradu trov konania pred správnym súdom rozhodne v súlade s § 467 ods. 3 SSP správny súd.

56. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s ust. § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu **n i e** je prípustný opravný prostriedok.